

in grote problemen. In vergelijking met de suikeropbrengsten hadden de andere waagartikelen weinig betekenis. Tabak- en varkenswering leverden tenminste nog jaarbedragen van enkele duizenden guldens op, waar boter en kersen doorgaans onder de duizend bleven en kaas na 1854 nooit meer boven de honderd gulden is gekomen. De andere waagartikelen stelden al helemaal niets voor en werden daardoor in het statistisch overzicht niet eens gespecificeerd⁸⁹).

Toen de daling in de opbrengst van de waaggelden aanhield, kondigde de gemeentelijke commissie van financiën aan dat zij een voorstel tot opheffing van de wagen zou doen, 'zoodra de opbrengst zoo laag werd dat het nadeelig verschil tusschen de ontvangsten en uitgaven grooter zoude zijn dan de uitgaven aan wachtgeld en pensioen, die bij opheffing der wagen ten laste der Gemeente zouden komen'. April 1881 was het zo ver. De grote waag en de kaaswaag dienden te verdwijnen, terwijl de boterwaag en varkenswaag behouden konden blijven. De boterwaag was wel niet zo belangrijk, maar leverde de gemeente in ieder geval geen financieel nadeel op.

De varkenswaag zou alleen 's maandags ter beschikking van de handel staan en op die manier evenmin nadelig voor de gemeente zijn. Het behoud van die waag kwam de commissie wenselijk voor, omdat zij voorzag dat bij opheffing de varkens op de stallen in de buurt van de markt zouden worden gewogen en dat vervolgens het grootste gedeelte van de varkensmarkt zich daarheen zou verplaatsen. Op die manier verspeelde de gemeente het markt- en hokkengeld. Het toezicht op de boter- en varkenswaag moest aan respectievelijk de marktmeesters van de botermarkt en beestenmarkt worden opgedragen. Het bureau voor de plaatselijke werken zou de taak van de waagmeester ten aanzien van de kranen kunnen overnemen⁹⁰). Een actie van tabakshandelaars tot behoud van een algemene waag kon de opheffing alleen nog maar uitstellen⁹¹). Tijdens zijn zitting van 23 februari 1882 nam de gemeenteraad het voorstel van burgemeester en wethouders met 24 tegen 8 stemmen aan⁹²).

November 1881 bestond het personeel uit een waagmeester, vier waagwegers en negen waagwerkers. Toen het stadsbestuur het einde van de waag zag naderen zijn voorkomende vacatures niet aangevuld en bleven ambtenaren 'op meer gevorderden leeftijd en met zwakke gezondheid' in dienst die normaliter eerder zouden zijn gepensioneerd of ontslagen. De waagmeester, J. Berg, in 1881 over